

Prejudiciniai klausimai

1. Ar aplinkos apsaugos principas „teršėjas moka“, numatytas SESV 191 straipsnio 2 dalyje, ir 2000 m. spalio 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2000/60/EB⁽¹⁾ 9 straipsnio 1 dalis, kuria nustatomas sąnaudų, patirtų teikiant vandens paslaugas, susigrąžinimo principas, taip pat atitinkamas vandens naudojimo sričių ekonominis subalansavimas, turi būti aiškinami taip, kad jais draudžiama nustatyti mokestį už vidaus vandenų naudojimą energijai gaminti, kaip nagrinėjamas pagrindinėje byloje, kuriuo neskatinama taisykliai naudoti vandenį, nenustatomi viešųjų vandens išteklių išsaugojimo ir apsaugos mechanizmai ir kurio dydis visiškai nesusijęs su galima žala viešiesiems vandens ištekliams ir visas dėmesys skiriamas tik tam, kiek pajamų gali gauti gamintojai?
2. Ar toks mokestis, kaip pagrindinėje byloje nagrinėjamas mokestis už vandens išteklių naudojimą, taikomas tik hidroenergijos gamintojams, vykdančioms veiklą keliose autonominėse srityse esančiuose upių baseinuose, bet ne gamintojams, turintiems koncesijas vienoje autonominėje srityje esančiuose upių baseinuose, ir gamintojams, naudojančioms hidroenergijos technologiją, bet ne kitas technologijas naudojančioms energijos gamintojams, yra suderinamas su 2009 m. liepos 13 d. Direktyvos 2009/72/EB⁽²⁾ dėl elektros energijos vidaus rinkos bendrųjų taisyklių 3 straipsnio 1 dalyje nustatyto įmonių nediskriminavimo principu?
3. Ar SESV 107 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinama taip, kad mokestis už vandens išteklių naudojimą, kaip nagrinėjamas pagrindinėje byloje, taikomas hidroenergijos gamintojų, vykdančių veiklą keliose autonominėse srityse esančiuose upių baseinuose, nenaudai, yra draudžiama valstybės pagalba, nes taip diegiama asimetriška mokesčių sistema tos pačios technologijos atžvilgiu, priklausomai nuo to, kur yra elektrinė, ir mokestis netaikomas energijos gamintojams, naudojančioms kitus šaltinius?

⁽¹⁾ 2000 m. spalio 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2000/60/EB, nustatanti Bendrijos veiksmų vandens politikos srityje pagrindus (OL L 327, 2000, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 15 sk., 5 t., p. 275).

⁽²⁾ 2009 m. liepos 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2009/72/EB dėl elektros energijos vidaus rinkos bendrųjų taisyklių, panaikinanti Direktyvą 2003/54/EB (OL L 211, 2009, p. 55).

2018 m. vasario 13 d. Tribunal Supremo (Ispanija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje *Duerocanto S.L. / Administración General del Estado*

(Byla C-107/18)

(2018/C 161/30)

Proceso kalba: ispanų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Tribunal Supremo

Šalys pagrindinėje byloje

Pareiškėja: *Duerocanto S.L.*

Atsakovė: *Administración General del Estado*

Prejudiciniai klausimai

1. Ar aplinkos apsaugos principas „teršėjas moka“, numatytas SESV 191 straipsnio 2 dalyje, ir 2000 m. spalio 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2000/60/EB⁽¹⁾ 9 straipsnio 1 dalis, kuria nustatomas sąnaudų, patirtų teikiant vandens paslaugas, susigrąžinimo principas, taip pat atitinkamas vandens naudojimo sričių ekonominis subalansavimas, turi būti aiškinami taip, kad jais draudžiama nustatyti mokestį už vidaus vandenų naudojimą energijai gaminti, kaip nagrinėjamas pagrindinėje byloje, kuriuo neskatinama taisykliai naudoti vandenį, nenustatomi viešųjų vandens išteklių išsaugojimo ir apsaugos mechanizmai ir kurio dydis visiškai nesusijęs su galima žala viešiesiems vandens ištekliams ir visas dėmesys skiriamas tik tam, kiek pajamų gali gauti gamintojai?

2. Ar toks mokestis, kaip pagrindinėje byloje nagrinėjamas mokestis už vandens išteklių naudojimą, taikomas tik hidroenergijos gamintojams, vykdančioms veiklą keliuose autonominėse srityse esančiuose upių baseinuose, bet ne gamintojams, turintiems koncesijas vienoje autonominėje srityje esančiuose upių baseinuose, ir gamintojams, naudojančioms hidroenergijos technologiją, bet ne kitas technologijas naudojančioms energijos gamintojams, yra suderinamas su 2009 m. liepos 13 d. Direktyvos 2009/72/EB ⁽¹⁾ dėl elektros energijos vidaus rinkos bendrųjų taisyklių 3 straipsnio 1 dalyje nustatyto įmonių nediskriminavimo principu?
3. Ar SESV 107 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinama taip, kad mokestis už vandens išteklių naudojimą, kaip nagrinėjamas pagrindinėje byloje, taikomas hidroenergijos gamintojų, vykdančių veiklą keliuose autonominėse srityse esančiuose upių baseinuose, nenaudai, yra draudžiama valstybės pagalba, nes taip diegiama asimetriška mokesčių sistema tos pačios technologijos atžvilgiu, priklausomai nuo to, kur yra elektrinė, ir mokestis netaikomas energijos gamintojams, naudojančioms kitus šaltinius?

⁽¹⁾ 2000 m. spalio 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2000/60/EB, nustatanti Bendrijos veiksmų vandens politikos srityje pagrindus (OL L 327, 2000, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 15 sk., 5 t., p. 275).

⁽²⁾ 2009 m. liepos 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2009/72/EB dėl elektros energijos vidaus rinkos bendrųjų taisyklių, panaikinanti Direktyvą 2003/54/EB (OL L 211, 2009, p. 55).

**2018 m. vasario 13 d. Tribunal Supremo (Ispanija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą
byloje Corporación Acciona Hidráulica (Acciona) S.L.U. / Administración General del Estado**

(Byla C-108/18)

(2018/C 161/31)

Proceso kalba: ispanų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Tribunal Supremo

Šalys pagrindinėje byloje

Pareiškėja: Corporación Acciona Hidráulica (Acciona) S.L.U.

Atsakovė: Administración General del Estado

Prejudiciniai klausimai

1. Ar aplinkos apsaugos principas „teršėjas moka“, numatytas SESV 191 straipsnio 2 dalyje, ir 2000 m. spalio 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2000/60/EB ⁽¹⁾ 9 straipsnio 1 dalis, kuria nustatomas sąnaudų, patirtų teikiant vandens paslaugas, susigrąžinimo principas, taip pat atitinkamas vandens naudojimo sričių ekonominis subalansavimas, turi būti aiškinami taip, kad jais draudžiama nustatyti mokestį už vidaus vandenų naudojimą energijai gaminti, kaip nagrinėjamas pagrindinėje byloje, kuriuo neskatinama taisykliai naudoti vandenį, nenustatomi viešųjų vandens išteklių išsaugojimo ir apsaugos mechanizmai ir kurio dydis visiškai nesusijęs su galima žala viešiesiems vandens ištekliams ir visas dėmesys skiriamas tik tam, kiek pajamų gali gauti gamintojai?
2. Ar toks mokestis, kaip pagrindinėje byloje nagrinėjamas mokestis už vandens išteklių naudojimą, taikomas tik hidroenergijos gamintojams, vykdančioms veiklą keliuose autonominėse srityse esančiuose upių baseinuose, bet ne gamintojams, turintiems koncesijas vienoje autonominėje srityje esančiuose upių baseinuose, ir gamintojams, naudojančioms hidroenergijos technologiją, bet ne kitas technologijas naudojančioms energijos gamintojams, yra suderinamas su 2009 m. liepos 13 d. Direktyvos 2009/72/EB ⁽²⁾ dėl elektros energijos vidaus rinkos bendrųjų taisyklių 3 straipsnio 1 dalyje nustatyto įmonių nediskriminavimo principu?